

PROLOG
GEÇEN CUMA

JASMIN

Bir cumartesi gecesi, sokaklar yaz, toz ve egzoz kokuyor, o ise *Partisan*'ın dış duvarına yaslanmış sana bakmıyor. Şaşırdın mı? Abin ve arkadaşlarıyla çene çalmak varken, havalı havalı sigaranın külünü silmek ve iki sokak öteden bile duyabileceğin yükseklikte gülmek varken sana niye baksın ki?

Yanına gidebilir ve ona şey diye sorabilirsin...

Daha fazlası aklına gelmiyor. Fikir yoksunu.

Diskonun giriş kapısı ne zaman açılrsa içerden müziğin ritmi duyuluyor ve sen şu belirsizliği arkada bırakıp içeri girmek istiyorsun. Ama yapmıyorsun, düpedüz yapmıyorsun.

Hayır.

“Tekrar içeri girelim mi?”

Siz kızlar üç, karşıdaki oğlanlar ise sekiz kişiler ve hepiniz diğerleri yokmuş gibi davranıyorsunuz. Kaldırımın kenarında çiftler oturuyor, sokakta çocuklar birbirini ko-

valıyor, birkaç kişi ise, girip çıkanları kontrol edercesine diskonun girişinde duruyor. Sokağın karşısında da takılanlar var, ama oraya sadece mal almak isteyenler gider tabii. Yani uyuşturucu, hap falan. Bazen orası seni de çeker, ama bugün değil, bugün aklında başka şeyler var. Erkekler. Gerçi içlerinden biri evde kalsaydı daha iyi ederdi. Abin. Arkadaşlarına, sana bebek bakıcılığı yaptığımı anlattı. Bu yüzden gözlerini oyabilirdin. Artık on dört yaşındasın, bebek değil.

Krca bu tarafa baksa ya...

Taja mini eteğini biraz aşağı çekiyor. Fazla sıcak yıkanmış, diye açıkladı size, ama bunun bahane olduğunu biliyorsunuz. Taja, bazen utanç verici durumlar doğsa da, kısa seviyor ama itiraf etmek işine gelmiyor. Onun annesi ona *kurva*, senin annen sana *zigana* diyor – ikiniz de şikâyetçi değilsiniz. Ha orospu ha çingene, annenizin size ne dediğini umursadığınız gün gelmedi henüz. Önce kendileri aynaya baksınlar hele. Halleri gülünç ötesi. İyi günlerinde meleksiniz, kötü günlerinde bir parça pislik bile sizden daha değerli.

“Şu boktan damgalar!”

Vesna bileğine bakıyor, damgasının yarısı terden silinmiş. Saçları sahte lüleler halinde yüzüne dökülüyor, gözlerinin çevresinde ise öyle çok makyaj var ki, boya kutusuna düşmüş sanılabilir.

“Şu serseri beni içeri sokmazsa,” diyor, “ona bir tane çakarım, tamam mı?”

Gülüyor ve kendi damgalarınıza bakıyorsunuz. Tan-

rı'ya şükür hâlâ yerinde duruyorlar.

“Adam sana bayılıyor, böyle de içeri alır seni,” diye, Vesna'yı sakinleştirmeye çalışıyor Taja.

“*O mu?! Kafayı mı yedin? Asla!*”

“Yok, yok, kesin hoşlanıyor senden,” diyorsun sen de, bir yandan da çaktırmadan Krca'ya bakıyorsun. “Her iddiasına varım, seni görünce gözleri teker gibi açılacak. Bak böyle.”

Vesna'ya, herifin gözlerinin alacağı hali gösteriyorsun.

“Zırvalık,” diyor Vesna.

“İçeri giriyor muyuz?” diye soruyor Taja.

Krca ise hâlâ bakmıyor.

“Önce bir sigara daha içeceğim,” diyorsun ve paketten bir tane çıkarıyorsun. Benson & Hedges, altın pakette.

“İlla içeceksen iç,” diyen Taja, bir yandan da kaldırım tekmeliyor. Vesna da bir tane alıyor, herkesin sigarasını yakıyorsun, sonra da sınıftakiler ve başka bir çocuğun kolunu kırdığı için okuldan atılan şu 9B'deki çocuk hakkında konuşuyorsunuz.

“İsteyerek yapmamış,” diye ileri sürüyorsun.

“Nereden biliyorsun?”

“Duydum.”

“Saçmalık.”

“Cıvıtmışlar ve çocuğu kapının arkasına sıkıştırmışlar. O da çıkmaya çalışırken iki koluyla bastırmış. Böyle. Ama gücü yetmemiş, tipik inek işte, sonra da kolunu kırmış, anladın mı, basınçtan yani.”

“Gerçekçe bir hikâye,” diyor Vesna.

“Daha iyisini biliyorsan, söyle!”

“Söylersen seninkini...”

Devamını duymuyorsun, çünkü tam o sırada gerçekleşiveriyor. Kısa bir an yalnızca. Kısa ama gerçek. Sana bakıtı. Ve gülümsedi.

Burada durduğumu biliyor...

Gülümsemesine karşılık vermek istiyorsun, ne var ki yanında arkadaşların var ve onlar etrafa aptal aptal sırttığını görürlerse seni artık gece boyunca bir daha sorularıyla rahat bırakmazlar. Yok ne zamandan beri Krca’dan hoşlanıyorsun, yok manyak mısın, senden acayip büyük olduğunu görmüyor musun, yok onun akli fikri düzüşmekte, falan filan. Sanki sizin aklınız fikriniz başka yerdeymiş gibi.

Bu yüzden, içinde patlayan havai fişeklere inat, bastırıyorsun gülümsemeni.

Krca on altı yaşında, ben on dört yaşındayım, ikimizin yaşının toplamı...

“Dans etmek istiyorum,” diye mız mızlanan Vesna, yine eteğini çekiştiriyor.

“Bırak da sigaramı bitireyim,” diyorsun gergin bir sesle.

“Sigaramı tıpkı inme inmiş moruklar gibi tütürüyorsun.”

“Sağ ol, sürtük.”

“Bir şey değil, moruk.”

Geçen bir arabadan aniden bir bağırtı yükseliyor:

“SİKTİR OLUN GİDİN, BURASI KALDIRIM DEĞİL!”

Çocuklar kenara sıçrayıp sürücüyü hareket çekiyorlar, ama umursayan yok aslında. Sokak diskoya, disko size ait,

burada her şey yaşanması gerektiği gibi yaşanır, karışmak kimsenin haddine değil. Ya da abinin bir keresinde söylediği gibi: “Bu bölge bizim, anlaşıldı mı?”

Anlaşılmayacak ne var, fazla film seyretmiş tabii.

“Ne dersin?”

“Ne?”

Taja’ya şaşkın şaşkın bakıyorsun. Kafan bambaşka bir frekansa ayarlıydı.

“Yani sence tekrar çıkarlar mı?” diyor Taja.

“Çıkacak olan ne?”

“Beni dinliyor musun, dinlemiyor musun?” diye alevleniyor Taja. “Hani, çocuklardan biri beden dersinde dişlerini kökünden kırmıştı ya. Çat. Görmeliydin. Kan içindeydi her taraf. Bana kalırsa, bir daha asla çıkmazlar.”

“Yapma ya?” diyorsun sersem sersem.

“Yapma ya?” diye tekrarlıyor Taja sinirle.

“Hadi, artık dans edelim ama,” diyor Vesna, yere hışımla fırlattığı sigarasından kıvılcımlar saçılıyor.

Tam içeri girmeye niyetlendiğiniz sırada, abinin grubu, sonra da seni saran tüm dünya dağılıyor, çünkü Krca salına salına size doğru geliyor.

Yanlış, düzelti, size doğru değil, sana doğru.

Bana?

Sana.

“Hey!”

Krca, Vesna’yla Taja’nın arasında duruyor.

“Hey!” diyorsun ve Taja da, “Hey!” diyor, sonra da Vesna, sanki adam kendisi için gelmiş gibi Krca’ya bakıyor.